Άντον Τσέχωφ, *Τρεις αδερφές*, Θέατρο. Κάτια Δανδουλάκη, χειμώνας –04-'05

Οι *Τρεις αδερφές* του Τσέχωφ (1860-1904) είναι ένα από τα σημαντικότερα θεατρικά έργα. Γοητεύει και συγκινεί αποκαλύπτοντας στο θεατή, μέσα από την απλή ιστορία τριών κοριτσιών, την αρχέγονη κατάσταση του όντος το οποίο αναζητά, ματαιοπονώντας, την Ευτυχία. Η πάλη ανάμεσα στην ατομική βούληση και την αντικειμενική πραγματικότητα, η διάψευση των προσδοκιών και των φιλοδοξιών για τη ζωή, η συνειδητοποίηση της έλλειψης ορατού σκοπού για την ύπαρξη και τελικά το ανέφικτο της Ευτυχίας, οδηγούν κάποιους από τους ήρωες του έργου στην παραίτηση και στην υποταγή. Οι Τρεις αδερφές και οι άνθρωποι που τις περιτριγυρίζουν, σέρνουν τη ζωή τους στη μικρή επαρχιακή πόλη κι ονειρεύονται τη "Μόσχα", ως πανάκεια, ως φυγή, ουσιαστικά ως υπεκφυγή για την αδράνειά τους!

Ο σκηνοθέτης (Νικήτα Μιλιβόγιεβιτς) έστησε μια παράσταση αποδίδοντας, παρά τις όποιες αντιξοότητες αντιμετώπισε με τη γλώσσα, άψογα την ατμόσφαιρα και το ύφος του έργου, χωρίς να καταφύγει στη μιζέρια και τη συνηθισμένη καταθλιπτική οπτική. Οι σκηνές του απέπνεαν γοητεία και ποιητικό ρεαλισμό. Υπέροχη η σκηνή του καρναβαλιού. Τα σκηνικά (Γιώργος Γαβαλάς) -εκτός από εκείνο της β' πράξης που ανάγκαζε τους ηθοποιούς να διανύσουν όλη τη σκηνή- ήταν εμπνευσμένα, ιδίως το σκηνικό του τέλους, μαγευτικό. Η Κλαιρ Μπρέισγουελ (κοστούμια) συνδύασε το συμβατικό με το μοντέρνο στυλ, τα γήινα με τα έντονα χρώματα, δημιουργώντας μια σκηνική όαση. Οι φωτισμοί (Λευτέρης Παυλόπουλος) αξιέπαινοι και η απόδοση (Μάριος Πλωρίτης) με λόγο απλό, ευσύνοπτο και πυκνό. Η μουσική (Δημήτρης Καμαρωτός) συνομίλησε εύστοχα με τα δρώμενα.

Η σημαντικότερη ερμηνεία της παράστασης προήλθε από τη Μαρίνα Ψάλτη (Ειρήνα). Φυσικότητα, με λιτά μέσα και άψογες συναισθηματικές εναλλαγές, ιδιαίτερα στη σκηνή του λυγμού της. Εύσημα υποκριτικής αποδίδονται και στον Άρη Λεμπεσόπουλο (Τούζεμπαχ) που κατόρθωσε να απεγκλωβιστεί από το συντηρητισμό του και να εκτιναχθεί με μαεστρία, στην απαιτούμενη για το ρόλο, πληθωρικότητα. Άνεση και υποκριτική δεινότητα από δύο κυρίες που πάντα εκπλήσσουν θετικά: Θέμις Μπαζάκα (Όλγα) και Μάνια Παπαδημητρίου (Ναταλία). Η Κάτια Δανδουλάκη παρουσίασε με υποβλητικότητα κι εσωτερικότητα τη *Μάσα*, πλάι σ' έναν εμφανώς φιλοσοφημένο και συνειδητοποιημένο Βερσίνιν (Γιάννης Φέρτης). Ώριμος υποκριτικά και ο Στέλιος Μάινας (Αντρέι) καθώς και ο Άγγελος Αντωνόπουλος (Τσεμπουτίκιν), με το διακριτικά σαρκαστικό του ύφος. Απολαυστικός, στη σχολαστικότητά του αλλά και στην καλυμμένη, με υποκριτική δεξιοτεχνία, επίγνωση της θέσης του, ο Μάνος Βακούσης (Κουλίγκιν). Όλοι οι υπόλοιποι ηθοποιοί αντεπεξήλθαν άρτια στους ρόλους τους.

Η επαφή κι επικοινωνία με τέτοιου διαμετρήματος κείμενα είναι από μόνη της μια ανεπανάληπτη εμπειρία! Πόσο μάλλον όταν ο σκηνοθέτης έχει και ουσιαστική άποψη.

Αθήνα

Εύη Προύσαλη
θεατρολόγος